

На коридора го присрещна една жена. Той я запита:

„Живее ли тука чичо? Аз съм Петрушко от Горно Сеново“.

„Аз не познавам чичо ти“, отговори жената. „Качи се по стълбата горе; там живее господаря“.

„Ай“, помисли си Петрушко, „аз не знаех, че чичо бил господар.“ Той почна да се качва по стълбата. Там горе пак имаше бяло копче, на което Петрушко вече не се довери и заблжска с юмрук по вратата.

Разядосана, една слугиня отвори вратата.

„Защо не звъниш, ами дигаш такъв шум?“

Петрушко се смути и заекнато повтори: „Тук ли живее чичо?“

Слугинята го изгледа очудено. Понеже тя беше отскоро време тук, помисли си: възможно е момчето наистина да иде тук, заведе го в една голяма, светла стая и му каза да чака.

Петрушко огледа очудено наоколо си. Ех, че хубаво беше тук! Таково нещо не беше виждал в живота си. По стените беха накачени картини, столовете бяха покрити с кадифе. Петрушко едва ли не падна от уплаха: пред него стоеше момче, което изглеждаше същщо като него. Петрушко, смутен, се озъби и се почеса по тила. Момчето направи същото. Едва сега той забележи, че се гледеше в огледало.

Времето си минаваше, а чичо му не идваше. Петрушко беше уморен. Хубавите кядифяни столове го примамваха и той дебнешком доближи до един от тях и седна. Ех че мекичко! И току се настани хубаво в мекия стол, вратата се отвори, вжтре влезе една госпожа, която очудено почна да оглежда Петрушка от горе до долу.

Той се втренчи в госпожата, която беше облечена в дълга ясночервена рокля. Как? Да не е някоя княгиня? Тъй хубава изглеждаше!

„Какво искаш, мое дете?“ попита го тя любезно.

Петрушко стана, взе с двете си ръце кошницата с яйцата, като я притисна до корема си, и заекливо заговори:

„Аз съм Петрушко от . . .“ Изведнаж той си спомни думите на селския кърпач Черню, че в града без поклон не може, бързо се наведе, наведе се толкова низко, че не може да се одържи и пляс! пухна на пода. Той притисна с корема си яйцата и растрошените яйца нацапаха килима, постлан на пода.

„Боже мой, какво направи!“ извика госпожата със скръстени ръце. На нейния вик се притекоха домакина, дъщеря ѝ, същщо и слугинята. Ах . . . ох! всички се развикаха, като видяха Петрушка легнал на пода върху яйцата.